

Lilac

Sweetie
Sweetie
Sweetie
ព្រីតូរី ២
ហ្វែនតូម ក្នុង
ពិភពលោកស្រស់ស្អាត

Damjuckdan រើម
greater than លា
Shari07 ១១

บทที่ 4 กลเม็ดเคล็ดไม่ลับ กับการตีชีเหล้าตัวเอง

วันงานเลี้ยงฉลองของพระราชินี

กลางเดือนห้า ท้องฟ้าเมืองออสเตอร์ปโหลดโปรงไร้เมฆ ช่วงค่ำที่ดวงอาทิตย์ตกไปแล้ว ผืนฟ้าที่ออบล้อมด้วยสีเข้มพลัน มีดวงดาวสว่างพร่างพราวปรากฏให้เห็น

เขาเตรียมตัวเสร็จแล้วและกำลังส่งกระจกสำรวจความเรียบร้อย ใบหน้าของเขาในวันนี้ยังเฉยชาเหมือนเคย เพียงแต่งกายด้วยเครื่องแบบกองกำลังอิวิลรอนเต็มยศ ไม่ใช่สูทคล้องตัวที่สวมประจำ เพื่อเป็นเกียรติแก่อินเฟอร์เซียนซึ่งห้อยอยู่ตรงเอว

งานเลี้ยงฉลองของพระราชินีเป็นหนึ่งในไม่กี่งานของชนชั้นสูงที่จัดอย่างยิ่งใหญ่ คนที่จะเข้าร่วมงานนี้ได้ต้องเป็นระดับขุนนางคนสำคัญของวัง ไปจนถึงอาคันตุกะทั้งหลาย แม้

พระราชาก็ไม่ได้มาเป็นประธาน แต่ภาพรวมของงานนั้นว่า
ใช้ได้เนื่องจากการเตรียมงานล่วงหน้ากันไว้แล้ว

การแต่งกายด้วยเครื่องแบบของกองกำลังและห้อย
อินเฟอร์เซียน ไม่ได้สวมสุทท์ทั่วไปจึงไม่ถือว่าเป็นการกระทำ
ที่ผิดธรรมเนียม เพราะอเล็กซิสเป็นถึงผู้นำกองกำลังอิวิลรอน

หลังจากนั้นอเล็กซิสก็สวมเสื้อตัวนอกคลุม แม้ดูแต่งกาย
เยอะซึนไปเล็กน้อย แต่อเล็กซิสพอใจ

เขาเดินออกจากห้องแต่งตัวมุ่งหน้าไปยังห้องทำงาน
เฮอริลด์รอเขาอยู่ที่นั่นเพื่อรายงานเรื่องราวของเคาน์ตรีโต

“ชาวสะอาด?”

“ขอรับ ประวัติชาวสะอาด”

คำตอบของเฮอริลด์ทำอเล็กซิสถึงกับจุกปากอย่าง
ไม่สบอารมณ์ เขาอุตส่าห์สาวถึงตัวการที่ชักใยพระราชายู่
เบื้องหลังและมั่นใจว่าเป็นอีกฝ่ายแน่นอน ทว่าข้อมูลที่ได้มา
กลับน้อยนิดเพียงหยิบมือไปเสียได้

โยเซฟเป็นลูกนอกสมรสของเคานต์รีโตรุ่นก่อน ทว่าพี่ชายคนโตของตระกูลด่วนจากไป เขาจึงถูกเสนอชื่อให้ขึ้นเป็นเคานต์แทน ด้วยความที่พื้นฐานเป็นคนเรียนเก่ง ทั้งยังมีผลงานดีเด่นจากสถาบันเป็นตัวการันตี

ประสบการณ์ในวงการกฎหมายของอีกฝ่ายนั้นค่อนข้างสูงตามประสาลูกหลานคนที่ทำงานในศาล มีบารมีมาก รู้จักคนมากหน้าหลายตา จนในที่สุดก็ได้เป็นเคานต์จริงๆ จังๆ ตอนอายุสามสิบปี...หรือตอนที่บิดาเสียชีวิต

ตอนนั้นพระราชอาองค์ปัจจุบันยังหนุ่มนัก ทำให้โยเซฟสามารถตีสนิทได้โดยง่าย และนั่นทำให้หลังจากเขาได้เป็นเคานต์เพียงไม่นาน ก็ถูกรับเลือกให้เป็นข้าหลวงในวังต่อ โดยมีหน้าที่คอยดูแลภาพลักษณ์ จัดแจงสิ่งต่างๆ ให้พระราชอาจนตอนนี้นับเป็นระยะเวลาร่วมสิบปี

อาจเรียกได้ว่าเป็นคนสนิทมากที่สุดของพระราชอาคนหนึ่ง ทว่าแม้จะมีตำแหน่งใหญ่โต เคานต์รีโตกลับไม่เหลิง และไม่มีการทำอะไรที่จะตั้งกลุ่มเป็นของตัวเอง

เขาเป็นคณง่าย ๆ เข้ากับคนเก่ง จนสามารถเรียกได้ว่า อยู่เป็น เพราะแม้จะสนิทสนมกับพระราชินี แต่เขาก็ยังทำหน้าที่ บ่าวของตัวเองอย่างขยันขันแข็งจนใครต่อใครต่างชื่นชม

อีกทั้งประวัติชีวิตส่วนตัวก็ขาวสะอาด ผู้ชายคนนี้เคย ผ่านการแต่งงานมาแล้วรอบหนึ่ง ทว่าภรรยาสิ้นใจไปก่อนและ ไม่มีบุตร ไม่มีคนรัก ไม่มีชู้รัก ทั้งยังไม่เคยทำระย้าต่อบอนกับ สาวรับใช้ในบ้านเหมือนมาร์ควิสเทย์ลือต ไม่เล่นการพนัน ไม่ ดื่มสุรา ใช้ชีวิตอย่างกับพวกโยคี¹

งานอดิเรกของคนผู้นี้มีเพียงสนับสนุนศิลปินผู้สร้าง ผลงาน จ่ายเงินซื้อภาพวาดที่ละนิดทีละหน่อย...แค่นี้ แม้มีสหาย อยู่บ้าง แต่หากอ่านประวัติจะรู้ว่าคนผู้นี้ใช้ชีวิตไร้สีสันสิ้นดีจน เฮอริเลตต์ไม่ไว้วางใจ

“ขาวสะอาดเกินไปจนกลายเป็นหน้าสงสัยเลยละขอรับ”

คนประเภทเคานต์ริโตรีโตมีตัวตนจริงอยู่บนโลก แต่ไม่มีทาง ที่ผู้เป็นถึงคนสนิทของพระราชินีนั้นจะมีประวัติขาวสะอาด ขนาดนี้

¹ นักบวชผู้ปฏิบัติตามลัทธิโยคะ ออกเดินทางไปบำเพ็ญพรตแสวงหาความสุข

“ไปสืบมาอีก”

“รับทราบขอรับ”

เรื่องต่อมาที่เฮอริลด์รายงานคือ ประวัติของดยุกนาเซอร์ลาร์ด ซึ่งข้อมูลที่ได้มานั้นเหมือนกับในหนังสือพิมพ์แทบทุกประการ ไม่มีอะไรแปลกใหม่ ทั้งเรื่องเป็นผู้มีคุณูปการต่อจักรวรรดิ เป็นผู้เสียสละ มีเสน่ห์ชวนหลงใหล และมีความเป็นผู้นำ

“ส่วนข้อมูลต่อไปนี้ยังไม่ได้รับการยืนยัน ต้องรอการตรวจสอบอีกครั้ง คือดูเหมือนพลเรือเอกออูตริ่งจะตัดสินใจลงเรือลำเดียวกับดยุกนาเซอร์ลาร์ดแล้วขอรับ”

“พลเรือเอกออูตริ่ง?”

“ขอรับ เห็นว่ากำลังนำเข้ากระสุนจากภาคตะวันออกแล้วด้วย”

“เก่งดีนี่ที่ไปดึงตัวคนคนนี้ได้”

พลเรือเอกอาอูตริอง ผู้บังคับการเรือมากอิทธิพลประจำชายฝั่งอันดาลาแห่งภาคตะวันออก ทหารผู้มีไหวพริบเฉียบแหลม และระดับสติปัญญาไม่ถดถอยไปตามอายุที่มากขึ้น

อเล็กซิสเคยมีโอกาสดำเนินการและพูดคุยกับอีกฝ่ายเมื่อปีที่แล้ว เขาเป็นคนตรงไปตรงมา บอกว่าไม่ชอบหน้าพระราชารัฐบาลที่ยังปล่อยให้พียงยาวเหยียดว่าพระราชารัฐบาลนี้ดีแต่จะทำสงครามไร้สาระ

นับว่าคริสโตเฟอร์เก่งทีเดียวที่สามารถดึงคนคนนี้เป็นพวก อเล็กซิสยอมรับในความสามารถของอีกฝ่าย

“ส่วนปริมาณกระสุนก็ถือว่าพอตัวอยู่ขอรับ”

“คิดจะก่อสงครามภายในหรือ”

“ข้าเองก็ไม่อาจสืบทราบถึงประเด็นนั้นได้”

พระราชารัฐบาลเรื่องเอาไว้มากมาย แต่ยังไม่ถึงจุดที่จะทำให้คริสโตเฟอร์เข้าเผชิญศึกได้ หากคริสโตเฟอร์คิดจะเปิดฉากก่อน คงต้องร่างคำแถลงการณ์ดีๆ ไร้ช่องโหว่ให้โต้แย้งเอาไว้อย่างแน่นหนา

ไม่สิ...ก่อนจะไปถึงขั้นนั้น สิ่งที่ฝั่งคริสโตเฟอร์ต้องทำก่อนคือรวบรวมอำนาจมาไว้ในมือ เพราะแค่กระสุนนั้นไม่สามารถต่อกรกับแคนต์เอสสันที่เป็นถึงอศวินระดับเจ็ดได้

เมื่อคิดมาถึงประเด็นนี้ อเล็กซิสจึงชะงักทันที

เขายังคงยืนยันคำเดิมว่าต้องการเจอตัวจริงของคริสโตเฟอร์ก่อน แล้วค่อยตัดสินใจอีกทีว่าจะยอมเข้าไปพัวพันกับเรื่องนี้ด้วยจริงหรือไม่

“ไว้มานหาข่าวใหม่พ่วงนี้ก่อนเถียง ข้าว่าจะตัดสินใจแล้ว”

อย่างไรก็หวังว่าจะตีสมกับที่คุยโวไว้

ส่งเฮอริลด์กลับไปแล้ว จุดหมายต่อไปของอเล็กซิสคือห้องรับแขกชั้นหนึ่งที่ยูจินนั่งรออยู่

อีกฝ่ายแต่งตัวหรูหรากว่าปกติ ยิ่งพอไม่ได้เอ่ยปากพูดเจ็ดยังยิ่งคล้ายกับนางฟ้าในนิทานไปกันใหญ่ ผมที่มักปล่อยปรกหน้าก็หวีเก็บเรียบร้อย ทำให้ดวงหน้าหวานที่ปกติดูอ่อนกว่าอายุจริงแลดูสุขุมนุ่มลึกและดูเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น

อเล็กซิสไล่พินิจตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า เข้มกัลด แหวน กระดุม และคัพลิงค์² ทุกชิ้นล้วนเป็นของขวัญที่เขามอบให้ยูจินเองกับมือ ชิ้นที่สะดุดตาที่สุดคงจะเป็นเข็มกัลดมรกตเม็ดโตที่อีกฝ่ายกัลดไว้เพื่อไม่ให้ผ้าพันคอเคลื่อนที่ เพราะมรกตเม็ดนั้นเข้ากับนัยน์ตาสีเขียวอ่อนของยูจินมาก

“มาแล้วหรือครับ” ยูจินลุกจากเก้าอี้และปรี๋เข้ามาหาพร้อมสีหน้าเปี่ยมสุข แน่แน่นอนว่าถ้าอีกฝ่ายมีความสุข อเล็กซิสย่อมมีความสุขตามไปด้วย

“ดูเหมือนข้าจะมาสาย”

“ไม่เลยครับ ยังเหลือเวลาอยู่อีกเยอะเลย”

“เข็มกัลดเข้ากับเจ้ามาก”

“อย่างไรก็ต้องขอบคุณท่านแกรนด์ดยุกอีกครั้งนะคะ
ที่ให้ของขวัญสูงค่าชิ้นนี้มา”

“อเล็กซิส”

² Cufflinks เครื่องประดับที่ทำหน้าที่คล้ายกระดุม ใช้ติดปลายแขนเสื้อ

“ฮ่า ๆ ไม่ง่ายเลยนะเนี่ย อเล็กซิส แล้วนี่ท่านรู้ตัวไม่ว่า คินนี่ท่านก็หล่อเหลาไม่มีที่ติเช่นกันครับ ตอนท่านเปิดประตู เข้ามา ข้านี้คิดว่าพระราชาสเด็จพระเจ้า...”

อเล็กซิสอารมณ์ดีขึ้นทันตา แม้คำพูดของอีกฝ่ายจะ คล้ายพวกลุงซีเมาเป็นไปหน่อยก็ตาม เขาไม่เถียงว่าคินนี่ตัวเอง แต่งตัวเต็มที่ ไปงานเลี้ยงฉลองของพระราชินีทั้งที ย่อมต้อง ใส่ใจกับรูปลักษณ์เสียหน่อย

ส่วนยูจินนั้นขยับเขามาตั้งแต่หลายวันก่อนแล้ว อาจ เพราะต้องการผูกมิตร อย่างไรก็ตามเสียการชมเชยซึ่งกันและกัน ก็ช่วยกระชับความสัมพันธ์ได้ดี

ส่วนตัวแล้วอเล็กซิสไม่ชินที่ตัวเองแต่งกายเต็มยศ ขนาดนี้เท่าไร เขามองว่าการประโคมแต่งกายขนาดนี้ไม่ต่าง อะไรมากจากนกยูงรำแพน แต่พอเห็นยูจินเงยหน้าส่งสายตาเป็น ประกายมาให้ หัวใจก็เริ่มคันยุบยิบอีกครั้ง แต่ก็ไม่เป็นไร... เพราะรู้สึกดีอยู่เหมือนกัน

พวกเขาทั้งสองพูดคุยสัพเพเหระ ไม่นานหลังจากนั้น มาตามลูดวินาก็เข้ามาร่วมด้วยอีกคน คินนี่จะเป็นการเปิดตัว

ยูจินต์หน้าแวดวงขุนนางครั้งแรก คนดูแลยูจินต์จึงจะไม่ได้มีแค่
อเล็กซิสคนเดียว

“คืนนี้มาตามสวายเป็นพิเศษเลยครับ” แน่นอนว่ายูจินต์เป็น
ผู้เอ่ยม

“แหม ฟังแล้วเขินแย่เลย”

“ข้าพูดตามความจริงครับ”

ประโยคพูดเอาใจเช่นนั้นทำให้อเล็กซิสถึงกับต้องหุบยิ้ม
เพราะยูจินต์นั้นไม่ต่างอะไรกับคนเจ้าชู้เลยจริงๆ

**ณ โถงกลางของวังที่พร่างพรายด้วยโคมไฟระย้า
สุดตระการตา**

งานเลี้ยงฉลองที่พระราชินีเป็นประธานในค่ำคืนนี้จัดขึ้น
เพื่ออวดโฉมเหล่าสุภาพสตรีดาวเด่นจากงานเดบิวต์ซึ่งถือเป็น
อีกหนึ่งงานในแวดวงชนชั้นสูงที่มีความสำคัญยิ่ง แยกหรือ
ทั้งหลายจึงมีแต่บรรดาขุนนางสำคัญเท่านั้น

สายลมแห่งฤดูใบไม้ผลิพัดพากลิ่นเครื่องหอมและ
สุราหมักบ่มให้หอมฟุ้งไปทั่วห้องโถงที่ประดับประดาด้วยผ้า
แพรไหมและอัญมณี มีดนตรีบรรเลงคลอ ทว่าจนปานนี้ก็กลับยัง
ไม่มีใครออกไปต้อนรับเลยสักคน สาเหตุเพราะเหล่าสุภาพสตรี
จากเดบิวต์และประธานยังมาไม่ถึงงาน...

กิจกรรมของแขกในงานเป็นการพูดคุยสัพเพเหระ พัดวี
ให้ลมเย็นเข้าหาตัวบ้างเล็กน้อย กระทั่งคู่รักข่าวใหม่ปลามันแห่ง
ตระกูลแกรนด์ดยุกอิวิลรอนมาเยือน ทำให้ทุกคนหันไปสนใจ

ทุกคนต่างรู้ว่าสองคนนี้แต่งงานกันด้วยเรื่องของ
ผลประโยชน์ แต่ที่ยังสนใจขนาดนี้เพราะพวกเขาเข้าพิธีแต่งงาน
กันโดยไม่สนใจคำของพระราชินี เดิมความสัมพันธ์ระหว่างพวก
เขากับพระราชินีแย้อยู่แล้ว ทุกคนจึงเกรงว่าเรื่องทุกอย่างจะ
เลวร้ายลงกว่าเดิม โชคดีที่ได้อาร์ชบิชอปช่วยสมานแผลใจให้
ความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อพระวงศ์แพนโทสกับแกรนด์ดยุก
อิวิลรอนจึงยังไม่แตกหักไปเสียก่อน

ทว่าด้วยธรรมเนียมเก่าไปใหม่มา ในแวดวงชนชั้นสูงมัก
มีประเด็นผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนมาเรื่อย ๆ อยู่แล้ว ตระกูล
อิวิลรอนจึงหลุดจากการเป็นประเด็นพูดถึงไปได้ในที่สุด แต่แล้ว

ตระกูลนี้ก็กลับมาเป็นประเด็นให้พูดถึงอีกครั้ง เมื่อเกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้นที่สนามม้าราเอ็ด ไชนส์ฮอลไบน์

ตระกูลนี้เป็นถึงขุนนางใหญ่ที่ทำคุณงามความดีเพื่อชาติมามากมาย ทั้งยังทรงอิทธิพลในแดนเหนือ ทว่าไม่ค่อยยุ่งการเมืองจึงไม่ค่อยมีใครสนใจนัก อีกเหตุผลหลักคือ พวกเขาพลาดทำอินเฟอร์เซียนหายไปสามร้อยกว่าปี ทำให้ไม่สามารถเข้าร่วมสุดยอดนัดหรือกับตระกูลอื่นมานาน

ภาพจำของตระกูลนี้จึงกลายเป็นภาพของนายทุนใหญ่ที่สามารถพลิกดินแดนเหนืออันแร้นแค้นที่มีเพียงความหนาวเหน็บจับขั้วหัวใจให้กลายเป็นศูนย์กลางของแรมนตรา

ยิ่งแกรนด์ดยุกหนุ่มคนปัจจุบันไม่ค่อยมาเมืองหลวงเหมือนรุ่นก่อนๆ หรือหากมีโอกาสมาก็จะอยู่แค่ช่วงสั้นๆ ยิ่งตอกย้ำภาพความเป็นนายทุนของตระกูลนี้ขึ้นกว่าเดิม

ทว่าทุกคนกลับมาสนใจเขาอีกครั้งเมื่อแกรนด์ดยุกอิวิลอรุ่นปัจจุบันเป็นถึงอัศวินระดับเจ็ดที่ทั้งจักรวรรดิมีอยู่เพียงสี่คน เขายังหนุ่มยังแน่น หน้าตาหล่อเหลา ทั้งมีเหมือนแรมนตราในครอบครองมากมาย ต่อให้จะแต่งงานแล้วก็ไม่มีการ

สนใจ ถึงอย่างไรพวกเขาล้วนรู้ดีว่าไม่นานแกรนด์ดยุกอิวิลรอน
ย่อมต้องหย่าร้าง

ไม่มีใครในงานมีส่วนได้ส่วนเสียกับความสัมพันธ์ของ
ทั้งคู่ ทว่าทั้งคู่หน้าตาดี โดดเด่นมาแต่ไกล ใครๆ ก็ต้องอยาก
เข้าหาเป็นธรรมดา

“เพิ่งเคยมางานเลี้ยงฉลองของพระราชินีเป็นครั้งแรกใช่
ไหมครับ”

“ครับ ครั้งแรก”

“ได้ยินว่ากุหลาบของบ้านพักแกรนด์ดยุกอิวิลรอนกำลัง
บานสวยเลย”

“กุหลาบสวยจริงๆ ครับ”

ยูจินที่เพิ่งมาร่วมงานเป็นครั้งแรกยืนงงหลังคนโน้นคนนี้
เข้ามาทัก ทีแรกเขานึกว่าตัวเองจะไม่ได้ได้รับความสนใจเท่า
อเล็กซิสเสียอีก แต่สุดท้ายเขาคิดผิดมหันต์

เนื่องจากสามี่เป็นคนดัง ภริยาจึงพลอยเป็นที่สนใจและ
ได้รับความเอ็นดูตามไปด้วย อย่างเช่น ตาสวย เข้มกัลดิงดงาม

ฯลฯ บางคนจะยื่นข้อเสนอให้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในสนามม้าวันนั้น
กว่าจะพ้นจากคนเหล่านั้นมาได้ก็ตอนที่พระราชินีเสด็จ

“พระราชินีอิรีนเซยาเสด็จ” นายขานชื่อประกาศการมา
ขององค์ราชินีเสียงดังกึกก้อง สวาททางกับเสียงดนตรีที่เจียบ
ลง เป็นสัญญาณบอกให้ทุกคนโค้งคำนับผู้มาใหม่ แนนอนว่า
ยูจินนั้นทำตามแกรนด์ดยุกทุกอิริยาบถ

ฉลองพระองค์ของพระราชินีสวยงามหรูหราสมฐานะ
วิกผมสีขาวอันใหญ่ยักษ์ครอบศีรษะสุดตระการตา มีผีเสื้อ
หลากสีสั่นแตงแต้ม รอยยิ้มที่ฉายชัดบนใบหน้า ทว่าทุกสิ่ง
ที่กล่าวไปยังไม่อาจบดบังความกลัดกลุ้มที่เจออยู่ในแววตาคู่ นั้น

ทั้งหมดทั้งหมดเกิดจากเธอได้รับแรงกดดันมาจากในวัง
แม้ในนิยายไม่ได้เล่ารายละเอียดชัดเจน นางเอกของเรื่องซุกคู้ย
แล้วแต่ก็ไม่ได้ความ และไม่เคยมีการบรรยายถึงความรู้สึก
นึกคิดของพระราชินีเลย แต่ยูจินก็ยังพอเดาออกว่าสาเหตุคือ
อะไร

เธอคงไม่อยากเป็นราชินีแล้วเพราะนิสัยของสามี
ที่ผิดเพี้ยนจนกู่ไม่กลับ

ระหว่างที่กำลังค่อนข้างอดพระราชา พระราชินีก็ไปนั่งประจำที่ของตัวเองเรียบร้อย แม้ราชบัลลังก์ที่ตั้งอยู่เคียงข้างจะเว้นว่างมานานหลายปี แขนงในงานก็ไม่ได้มองว่ามีใครแปลก

ถัดจากพระราชินีก็เป็นการมาของสุภาพสตรีดาวเด่นจากงานเดบิวต์ วินาทีที่พวกเธอก้าวเท้าเข้ามา บรรยากาศในงานก็มีชีวิตชีวาขึ้นโดยพลัน เพราะหนุ่มสาวเริ่มทยอยพาคู่ของตัวเองออกไปเต้นรำที่กลางฟลอร์

เห็นได้ชัดว่าทุกคนมีอาการกังวล เนื่องจากการสาวเท้าดูงกเงิ่น ยูจินยืนมองภาพเหล่านั้น ก่อนจะหันไปถามกับอเล็กซิส

“พวกเราต้องออกไปเต้นรำตอนไหนหรือครับ”

“วอลซ์³ เพลงสาม”

“แล้วท่านรู้สึกอย่างไรครับ เป็นอย่างไรบ้าง”

³ Waltz การเต้นรำแบบพื้นเมืองในจังหวัด ¼ มีต้นกำเนิดมาจากออสเตรียและเยอรมัน พัฒนามาจากลีลาศหมุนตัว

“แต่ัน ๆ ไปจะได้อรับกลับ” น้ำเสียงดุดัน ไม่รื้อนหู คงเพราะ
อเล็กซีสกตเสียงต่ำตอบ คงรำคาญที่ตอ้งมายืนรับหน้าผู้คน
มากมาย

ยูจินไม่ได้อรู้สึกอะไร ออกจะตื่นตาตื่นใจด้วยซ้ำ เพราะ
เขาเพิ่งเคยเห็นโถงที่ระยิบระยับไปดด้วยโคมไฟระย้ามากมาย
แบบนี้เป็นครั้งแรก แถมยังได้อกลิ่นสุราและน้ำหอมพุ่งไปทั่ว ทั้ง
มีโอกาสดูเห็นเครื่องประดับศิระษะและสร้อยคออลังการ
มากมาย จนเกรงว่าคอของเหล่าสุภาพสตรีจะหัก กอปรกับชุด
ราตรีฟูฟองพลิวไปตามการขยับร่างกาย

ปกติภาพเหล่านี้จะเห็นได้แต่ในภาพยนตร์ หากยูจินยัง
อยู่โลกใบเดิม ไม่ได้หลุดเข้ามาอยู่ในโลกนิยายใบนี้ คงไม่มีวัน
ได้สัมผัสประสบการณ์ทำนองนี้

แต่ถึงจะสนุกและตื่นตาตื่นใจแค่ไหน เขาก็ยังไม่ได้อ
พูดคุยกับพระเอกและนางเอกของนิยายเรื่องนี้เลยสักคำ

เท่าที่คั่นความทรงจำ รู้สึกว่าเดโกเอนากับคริสโตเฟอร์จะ
เข้างานช้า เพราะคริสโตเฟอร์พลาดเหยียบชวยกระโปรงของ
เดโกเอนา ลูกไม้อันแสนบอบบางที่ติดระบายจึงขาดร่อย

เธอจำต้องถอดชุดแล้วใช้เวทมนตร์ซ่อมแซม แนนอน
ว่าคริสโตเฟอร์โดนบ่นยับจนหมดสภาพกลายเป็นแค่สุนัขขบถ

นี่คือฉากกึ่งกึ่งของพระเอกนางเอก ส่วนอเล็กซิสนั้น...
ไม่มี

ยูจินที่เหลือบมองประตูทางเข้ามาตลอดหันไปส่งสายตา
หวานให้คนข้างกาย เพราะคิดแล้วเสียดาบที่สหายคนนี้หมด
โอกาสจีบสาว ในขณะที่คู่แข่งอย่างคริสโตเฟอร์ทำคะแนนนำไป
ไกลแล้ว

ตอนนั้นเอง อเล็กซิสก็หันมาสบตากับพอดิบพอดี แต่นั่น
ก็ทำให้อีกฝ่ายดูเหมือนไม่เชื่อเลยสักนิด

“มีอะไรจะพูดก็พูดมาเถอะ”

“ไม่มีครับ ไม่มี”

“ไม่น่าใช่”

“ฮ่า ๆ ๆ ไม่มีจริง ๆ ครับ”

เพลงรอบแรกจบลง เสียงปรบมือจากคนทั้งโถงที่ส่งต่อไปยังสุภาพสตรีที่ได้เปิดตัวครั้งแรกในงานนี้ดังสนั่น บทสนทนาระหว่างพวกเขาจึงถูกแช่แข็งอยู่ตรงนั้น

เป็นจังหวะเดียวกันที่กลุ่มผู้มาใหม่มาเยือน โดยรอบนี้ นาย خان ชื่อไม่ได้ خان ให้ทุกคนรับทราบ เนื่องจากงานเริ่มไป สักพักแล้ว ทว่าในฐานะคนที่จ้องประตูกาตั้งแต่เมื่อครู่อย่าง ยูจินมองปราดเดียวก็รู้ว่าในกลุ่มนั้นมีเตโกนาอยู่ด้วย

เตโกนา เจ้าของเรือนผมสีเงินยาว คำคินนี้มาในชุดราตรี สีขาวผ่อง อัญมณีใสเม็ดเล็กส่องประกายระยิบระยับ ขับให้เธองดงามราวกับเทพีแห่งจินตรา

เธอมากับพี่เลี้ยงสตรี ก่อนจะมีสุภาพบุรุษสูงวัยท่านหนึ่ง วิ่งเข้าไปคุยด้วย ดูจากท่าทางพูดไปยิ้มไป คงรู้จักกันอยู่แล้ว

งานนี้เป็นงานสังคมงานแรกในชีวิตของเตโกนา ทว่า อันที่จริงเธอเป็นดาวรุ่งในวงการนี้มานานแล้ว เนื่องจากเธอ เริ่มทำกิจกรรมทันทีหลังจากได้ขึ้นเป็นไวเคานต์ บวกกับความ อัจฉริยะดี พอถึงช่วงปิดเทอมฤดูร้อนหรือปิดเทอมฤดูหนาว

เธอมักจะแวะเวียนมาให้ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ที่ประจำอยู่ออสเตอร์
ใต้เจอน้ำอยู่ตลอด เธอจึงมีคนรู้จักมากมาย

ยูจินเหลือบมองอเล็กซิสอีกครั้งหลังมองเธออยู่นาน
ตามเนื้อเรื่องในนิยาย เดิมอเล็กซิสตั้งใจจะไม่มางานคืนนี้ แต่
ดูเหมือนเขาจะรู้ว่าพระราชากำลังถ่วงเวลางานแต่งงานของ
ตัวเอง จึงตัดสินใจมางานและชวนเตโกนาเต้นรำเพื่อห้หน้า

ไม่รู้ว่า เป็นความบังเอิญหรือตั้งใจ ตอนนี้อเล็กซิสกำลัง
มองเตโกนาอยู่พอดี แม้ในนิยายอเล็กซิสจะไม่สมหวัง แต่ยูจิน
ก็ยังต้องการผลักดันให้อีกฝ่ายไปอยู่ข้างคริสโตเฟอร์ให้ได้

“ผู้หญิงผมสีเงินตรงทางเข้าเมื่อครู่ ใช้จอมเวทที่พวกเรา
เจอที่สนามม้าหรือเปล่าครับ”

“รู้เรื่องนั้นกับเขาด้วย?”

“รู้สิครับ ใช้ว่าจะเจอคนมีผมสีเงินระยิบระยับได้ทั่วไป
ข้าเห็นหนังสือพิมพ์บอกว่าเธอคือไวเคานต์เบลลาดอนที่กำลัง
รุ่งในภาคใต้ ทั้งยังเป็นถึงจอมเวทชั้นหกที่ครอบครอง
เครื่องราชอิสริยาภรณ์การันตีความอัจฉริยะถึงสามชิ้น สุดยอด
ไปเลยใช่ไหมครับ”

ยูจินพูดข้อดีให้โอเล็กซิสฟังทั้งหมด เพราะการที่เธอเป็น
จอมเวทชั้นหกได้ตั้งแต่อายุสี่สิบเอ็ดปีก็นับว่าสุดยอดมากจริงๆ

ยูจินไม่ได้พูดไปเรื่อย ในเมื่อเขาต้องการยินยอมเธอให้
โอเล็กซิสฟังก็ต้องหาข้อมูลมาก่อน ขนาดจะทอดไส้สักกระทะ
ยังต้องเตรียมการมากมาย แล้วเขาจะไม่เตรียมการเรื่องนี้ได้
อย่างไร

แต่ดูเหมือนโอเล็กซิสจะติดใจกับคำว่า

“ผมสี่เงินระยิบระยับ?”

“ครับ ก็ระยิบระยับจริงนี่ครับ อย่างกับเทพีแห่งดวงจันทร์”

แล้วทำไมมองกันอย่างงั้น แววดาน่ากลัวพิลึก แค่ออก
ปากเอ่ยความเห็นแค่นั้นเอง

“คือข้าหมายถึงเธอดงงามเหมือนเทพีแห่งดวงจันทร์...”

ยูจินจึงเพิ่มคำว่างดงามลงไป ไม่ได้พูดครึ่งๆ กลางๆ
เหมือนเมื่อครู่ แต่อเล็กซิสยังคงไม่สบอารมณ์เหมือนเดิม และ
ดูเหมือนแอบเห็นคิ้วขวาของเขากระตุกด้วย

“ก็ไม่ใช่”

“อย่างไรนะครับ”

“ไม่เห็นว่างามตรงไหน”

นี่มันเรื่องบ้าอะไรเนี่ย อเล็กซิสในนิยายหลงเดโกนาจะตาย บอกงดงามเหมือนเทพีแห่งดวงจันทร์อย่างนั้นอย่างนี้ แต่ตอนนี้กลับบอกว่าไม่? ทำไมล่ะ นายเป็นพวกชอบคนที่หน้าตาไม่ใช่หรือ อีกทั้งเดโกนายังเป็นหญิงสาวที่ไม่ว่าใครเห็นล้วนแต่ชมว่างดงามทั้งนั้น

ยูจินเก็บความสงสัยไว้เต็มอก แต่ไม่อาจถามออกไป

“รสนิยมของเจ้าก็ยิ่งเหมือนเดิม”

“รสนิยมข้า?”

“ก็เจ้าชอบความเป็นประกาย”

นี่เขาพูดถึงอะไรกันแน่ ยูจินรู้สึกว่าตนเองเข้าไม่ถึงคำพูดของอีกฝ่าย ความเป็นประกายนั้น หมายถึงอัญมณี?

หลังจากยูจินมองสลัปไปมาระหว่างเตโกนาและอเล็กซิส ในที่สุดเขาก็เข้าใจว่าสิ่งที่อเล็กซิสต้องการสื่อคือ ‘เขาชอบเตโกนาที่มีผมสีเงินเป็นประกาย’ และก็เข้าใจแล้วว่าที่อีกฝ่ายเข้าใจว่าตนเองมีรสนิยมเช่นนี้ เนื่องจากครั้งก่อนที่ไปดูโอเปร่าด้วยกัน เขาก็ชมนักร้องโอเปร่าผมบลอนด์เป็นประกายเช่นกัน

เมื่อเข้าใจความหมายทั้งหมดแล้ว ยูจินรู้สึกอยากตะโกนบอกไปตรงๆ ว่า ‘ไม่ใช่โว้ย!’ ทั้งหมดตนเองแค่อยากเอ่ยมชไม่ได้อะไรอื่น

“ข้าแค่จะบอกว่าเธอเป็นคนทิ้งดงาม... ไม่ใช่รสนิยมอะไรทั้งนั้นครับ ข้าพูดจริง”

“...”

“ข้าพูดจริงนะครับ”

“รู้แล้ว”

อเล็กซิสเห็นยูจินเอาแต่มองเตโกนาเช่นนั้นก็โมโห เขารู้ว่าไฟโทสะในใจตอนนี้เกิดจากอะไร ครั้งหนึ่งอีกฝ่ายเคยชมนักร้องผมบลอนด์ที่โรงละครไฮน์สกันให้เขาฟังว่างดงามอย่าง

โน้นอย่างนี้ ตอนนี่ยังทำตัวเจ้าชู้ปากหวานชมจอมเวทผมเงิน
นั้นว่างดงามราวกับเทพีแห่งดวงจันทร์

นึกแล้วก็เจ็บใจที่ผมตัวเองด่าสนิท คิดอีกทีก็แอบเซ็ง
ที่ยูจินดันไร้เดียงสาในเรื่องนี้

อันที่จริงอเล็กซิสอยากคว่าคออีกฝ่ายมาพูดตรง ๆ
ต่อหน้าให้รู้เรื่องไปเลยว่า ‘ข้าขอบเจ้าจนจะบ้าอยู่แล้ว’ ทว่าเมื่อ
เหตุการณ์เป็นเช่นนี้ เขาคงจำต้องจัดการเดโกนาโดยการขีด
เส้นกันไม่ให้ผู้หญิงคนนั้นเข้าใกล้ยูจินก่อน ซึ่งสิ่งนี้สวนทางกับ
ความคิดที่ต้องการหนุนให้อเล็กซิสเข้าใกล้เดโกนาโดยสิ้นเชิง

แต่ยูจินคงไม่มีวันได้รู้เรื่องนี้ เพราะในเวลานี้เขาเอาแต่
มองตามเดโกนา ดูเธอกับสุภาพบุรุษสูงวัยไล่ทั้ททายแขกในงาน
และตอนนี้ก็ใกล้จะถึงตาของพวกเขาเข้าไปทุกที

และคนที่แนะนำเดโกนาให้อเล็กซิสได้รู้จักก่อนก็คือ
สุภาพบุรุษสูงวัยท่าทางดูใจดี

“หลานสาวของข้าเองครับท่านแกรนด์ดยุกอิวิลรอน”

ยูจินไม่รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นใคร แต่เท่าที่ดูจากเครื่องราช-
อิสริยาภรณ์ที่กัลดออยู่บนอกก็พอจะเดาได้ว่าเป็นคนในกองทัพ

“สวัสดิ์ค่ะท่านแกรนด์ดยุก ได้พบกันอีกแล้วนะคะ”
เดโกนาเอ๋ยเสียวใส เธอชวนอเล็กซิสคุยเล็กน้อย นับว่าไม่ใช่
การเสียมารยาท เพราะทั้งคู่เคยเจอกันตั้งแต่ที่สนามม้าแล้ว

“ไวเคานต์เบลลาดอน” แต่อเล็กซิสตอบกลับด้วยท่าที่
ที่เฉยชายิ่ง เพียงผงกศีรษะรับส่งๆ ไร้ความกระตือรือร้นใดๆ
ดีที่การกระทำนั้นไม่อาจพรากรอยยิ้มไปจากเดโกนาได้ เพราะ
เธอหันมาทักทายยูจินก่อน ทั้งยังชวนพูดคุยต่อว่า ไกลๆ
บ้านพักแกรนด์ดยุกอิวิลรอนมีสวนสาธารณะเหมาะสำหรับ
เดินเล่นรับลมชื่อเซนต์เอสเตน บรรยากาศในวงสนทนาจึงดีขึ้น

ทว่าบรรยากาศนั้นคงอยู่ได้ไม่นาน เพราะอเล็กซิส
โพล่งขึ้น

“มีเสียงเล่าลือว่าไวเคานต์เตรียมขงดีเอาไว้ให้ข้า ข้า
หวังว่าจะดีสมราคาคุย ไม่อย่างนั้นคงน่าเสียดาย”

“แน่นอนค่ะ รับรองว่าท่านแกรนด์ดยุกไม่ผิดหวังแน่”

บทสนทนาอาจฟังดูธรรมดา ทว่าอันที่จริงคนหนึ่งเป็นชา
คนหนึ่งนั่งสงบ จนยูจินเครียดแทบเสียสติ ด้วยสถานการณ์
ไม่ต่างอะไรกับพวกเขากำลังเล่นสงครามประสาทกันอยู่

ยูจินรู้สึกว่สิ่งที่อเล็กซิสเอ่ยถึงต้องไม่ใช่สิ่งของ แต่เป็น
คนที่ชื่อคริสโตเฟอร์ต่างหาก

แต่การเปรียบเทียบให้รัชทายาทลำดับหนึ่งเป็นแค่สิ่งของ
แบบนี้...กลัวดีเกินไปแล้ว

ยูจินตกใจในความกล้าดีของอเล็กซิส แต่เขาจำได้ว่า
ผู้ชายคนนี้นิสัยแบบนี้มาตั้งนานแล้ว ขนาดที่เขาเจออีกฝ่ายใน
ช่วงแรกๆ อเล็กซิสก็ไม่ได้พูดจากับเขาดีสักเท่าไร

จะว่าไป เดโคโนาเก่งกว่าที่ยูจินคิด แม้เธอจะถูกคนพูดจา
แบบนี้ใส่ แต่กลับไม่ออกอาการอารมณ์เสียให้เห็นเลยสักนิด
ทั้งยังส่งยิ้มละมุนละไมกลับจนวินาทีสุดท้าย และก่อนจากกันยัง
ไม่ลืมรำลา

เป็นจังหวะเดียวกับตอนที่เมโลดี้ตัวสุดท้ายของเพลง
รอบที่สองจบลง

“ถึงตาเราแล้วยูจิน” คำพูดนั้นทำให้ยูจินที่ใจลอยคิดเรื่องเตโกนาอยู่นานได้สติกลับมาก่อนเพลงรอบที่สามจะบรรเลง เขายื่นมือไปให้อีกฝ่ายจับ สองขาก้าวเดินตามอเล็กซิสไปอยู่กลางฟลอร์เต้นรำ

ขณะนี้ในฟลอร์มีแต่คู่ชายหญิง มีแค่คู่ของอเล็กซิสกับยูจินเท่านั้นที่เป็นชายชาย ทว่านั้นก็ไม่ใช่เป็นเรื่องแปลกในสายตาคคนอื่น

ยูจินที่กำลังก้าวเท้าตามจังหวะรู้สึกงงววย โลกใบนี้ดูเหมือนจะเปิดกว้าง แต่ก็ไม่ได้กว้างขนาดนั้น ส่วนเรื่องการเต้นรำในคืนนี้เป็นจังหวะวอลซ์ซึ่งไม่ได้ยากนัก เขาซ้อมกับอเล็กซิสมาแล้วหลายรอบ ทำให้ไม่ได้รู้สึกกดดันนักและสามารถพูดคุยถามอีกฝ่ายได้

“ขำมีเรื่องสงสัยครับ”

“เรื่องอะไร”

“ที่ท่านสนทนากับไวเคานต์เบลลาดอนเมื่อครู่ ไม่ใช่สิ่งของใหม่ครับ” ยูจินสงสัยสุดขีด แต่กล่าวว่าเป็นการพูดจาดักอีกฝ่ายก็ได้เช่นกัน

“หุตาไวดีนี่”

“ก็พอเข้าใจบ้างครับ”

“แล้วถ้าไม่ใช่ของ จะเป็นอะไรได้ล่ะ”

“ก็... คน... ครับ” ยูจินตอบด้วยความระมัดระวังยิ่ง
อีกฝ่ายจะไม่ตอบก็ไม่ใช่ไร เพราะแค่สังเกตจากสีหน้า ยูจิน
ก็รู้แล้วว่าตัวเองเตาถูก

จริงอยู่ที่บรรยากาศการสนทนาระหว่างอเล็กซิสกับ
เตโกนาเมื่อครู่ดูไม่ดีจนยูจินใจฝ่อ แต่การที่อเล็กซิสวางตัว
เฉยเมย ไม่ได้ใช้อคตินำทางก็ยังถือว่าเป็นเรื่องดี อย่างน้อยทั้งคู่
ยังเข้าใจตรงกันว่า ‘สิ่ง’ ที่กล่าวถึงนั่นคือ คริสโตเฟอร์จริง

แววตาเปี่ยมไหวพริบของดวงตาสีเขียวอ่อน อเล็กซิส
จ้องมองมันอยู่ตลอดเวลาไม่เคยให้คลาดไปไหน และเขายอมรับเลย
ว่า ยูจินฉลาด ทั้งยังหุตาไวว่องไวพอสมควร

ดูเหมือนยูจินจะเข้าใจโครงสร้างอำนาจภายในวังทั้งหมด
ทั้งที่วันๆ เขาคุยกับอีกฝ่ายเฉพาะเรื่องการแต่งงานเท่านั้น
ไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องการเมืองใดๆ

“ไม่สงสัยอย่างอื่นแล้วหรือ”

“จะให้พูดเรื่องการเมืองในสถานที่เช่นนี้ก็กระไรอยู่ครับ”

หากเอ่ยถึงชื่อคริสโตเฟอร์ขึ้นมาตอนกำลังเดินร่ำอยู่แบบนี้ อาจถูกสงสัย ยูจินจึงต้องรู้จักอ่านสถานการณ์บ้าง

“อย่างนี้เอง”

อเล็กซิสพยักหน้ารับคำ ส่วนยูจินก็ผละออกไปหมุนตัวหนึ่งรอบ ก่อนชี้แนะอีกฝ่าย

“ถ้าต้องเลือกหนึ่งในสองคนนี้ ท่านก็ลองคิดดูนะครับว่าไม่ชอบใครมากกว่ากัน”

“...?”

“อย่ามองว่าใครดีกว่า ให้ดูว่าตัวเองไม่ชอบใครมากกว่า เพราะจะตัดสินใจเลือกได้ง่ายกว่านะครับ อีกอย่างคือเราคงทนอยู่กับคนที่ตัวเองไม่ชอบชั้หน้าไม่ได้อยู่แล้ว แต่...บางทีก็อาจจะเหม็นหน้าทั้งสองคน”

อเล็กซิสเห็นอีกฝ่ายเอ่ยเช่นนั้นราวกับเป็นผู้อาบน้ำร้อนมาก่อนก็เกือบหลุดหัวเราะ แต่เขาต้องกลั้นไว้ เพราะอเล็กซิสแอบคิดมานานแล้วว่า ยูจีนฉลาด ช่วยคิดหาทางออกดีๆ ให้เขาได้เสมอ ครั้งก่อนก็ครั้งหนึ่งแล้วที่บอกว่าไม่จำเป็นต้องแต่งงาน แค่ทำลายภูเขาทิ้งก็สิ้นเรื่อง ผังเขาจะได้ไม่ต้องเสียเหมืองแร่มนตราไปเปล่าๆ

สำหรับอเล็กซิส ทั้งพระราชินีและดยุกนาเซอร์ลาร์ดไม่ได้มีใครดีไปกว่ากัน แต่ถ้าถามว่าในสองคนนี้เขาหมั่นหน้าใครมากกว่า ก็ตอบได้ทันทีเพราะมีคำตอบอยู่ในใจนานแล้ว

“ขอรอดูของก่อนก็แล้วกัน ไว้ค่อยตัดสินใจอีกที”

“ตามนั้นครับ”

เต็นรำไปคุยไปจนในที่สุดเพลงรอบที่สามจบลง พวกเขาผละออกจากกันเพื่อโค้งลาให้คู่เต็นรำของตัวเองตามมารยาท จากนั้นจึงพากันไปหามาตามลูควินา

“กลับกันเถอะครับแม่”

“แต่พวกเราเพิ่งมากันเองนะ”

“แต่ข้าก็เดินไปแล้วนี่ครับ”

ผู้ชายคนนี้พูดจริงทำจริง เขาจะกลับทันทีหลังเดินราเสรีจอย่างทีกล่าวไว้ก่อนหน้านี้ จนยูจินต้องรีบคิดคำพูดเพื่อ ย้ออเล็กซิสไว้

ทว่าในตอนนั้นพลันเกิดเสียงดังแข็งแซ่ไปทั่วทั้งโถง พวกเขาทั้งสามหันไปมองตามต้นเสียง และได้เห็นชายร่างใหญ่ผู้มาใหม่ซึ่งเป็นเจ้าของนามดยุกนาเซอร์ลาร์ดหรือ...คริสโตเฟอร์

เจ้าของผมสีบลอนด์ทอง ดวงตาสีฟ้าน้ำทะเล ตัดกับ เครื่องแบบทหารสีแดงเข้มอย่างชัดเจน ท่าทางภายนอกดู องอาจสมบูรณ์แบบ สมกับเป็นพระเอกของนิยาย

อีกฝ่ายคือตัวเอกที่แท้จริงของงานเลี้ยงในค่ำคืนนี้

คริสโตเฟอร์ถูกไล่ออกจากวังไปนานแล้ว แต่สุดท้าย ก็ฟื้นฝ่าอุปสรรคและกลับเข้าวังได้อีกครั้งในฐานะวีรบุรุษผู้มากฝีมือ ดังนั้นย่อมไม่มีใครในงานนี้กล้ากังขาในตำแหน่งรัชทายาท ลำดับที่หนึ่งของเขา

หน้าตาดี หล่อเหลาพิมพ์นิยม ในนิยายบรรยายความ หล่อเหลาของคริสโตเฟอร์ไว้ว่าหล่อแบบโดดเด่น ราวกับเทพ แห่งดวงอาทิตย์จุดลงมาเป็นมนุษย์

คริสโตเฟอร์เดินเข้ามาพร้อมกลุ่มคนใกล้ชิด ก่อนจะ แยกตัวไปทักทายพระราชินีเป็นการส่วนตัว จริงอยู่ที่ผู้ชายคนนี้ก็ เป็นเชื้อพระวงศ์ แต่การไปทักทายพระราชินีก่อนก็เป็นเรื่อง ที่เหมาะที่ควร

ยูจินเห็นแบบนี้จึงได้ทีหันไปคุยกับอเล็กซิส

“ของดีมาแล้วนี่ครับ จะไม่เข้าไปดูสักหน่อยหรือ”

ความสัมพันธ์ของพวกเขาทั้งสองในนิยายเลวร้ายขั้นสุด เพราะติดกระดุมผิดตั้งแต่เม็ดแรก แต่ตอนนี้มันจะไม่ใช่ออย่างนั้น อีกต่อไปแล้ว ทุกอย่างจะต้องดีขึ้นแน่นอน

“ก็ต้องไปดูสักหน่อยว่าจะสมราคาคุยจริงหรือเปล่า”

ลูกคำที่ซื้ออเล็กซิสว่าเสียงเย็นอย่างไม่เยีหระ

ในที่สุดอเล็กซิสกับคริสโตเฟอร์ก็ได้พบหน้ากัน ซึ่งต้องยกให้เป็นความดีความชอบของพระราชินีอีรันเซยาเลยที่เรียกแกรนด์ดยุกให้เข้าไปทักทายรัชทายาท

ส่วนยูจินไม่ได้ไปด้วย เขายืนรออยู่กับมาตามลูควีนา ตรงนี้เงียบๆ

มาตามลูควีนาใช้ชีวิตอยู่ที่แดนเหนือเป็นส่วนใหญ่จึงทำให้เธอไม่ค่อยสนิทกับคนในวังเท่าไรนัก แต่ก็มีบางรายที่เข้ามาทักตามประสานเคยรู้จักกันมาตั้งแต่สมัยสาว ๆ

การรับหน้ากับผู้ใหญ่ไม่ใช่โจทย์ยากสำหรับยูจิน ออกจะชินแล้วด้วยซ้ำ เพราะตอนเด็กๆ เขาจะชอบตามย่าไปร้านขายของชำเป็นประจำ ส่วนใครที่มองมาทางพวกเขาแบบจงใจกุดตัน เขาแค่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ให้สิ้นเรื่องไป

ระหว่างพูดคุยตามมารยาท เขาก็แอบกวาดตามองตามห้องโถงไปที่ละนิด แต่ไม่เห็นเดโกนา ผู้ที่ควรจะสะกดตาเขาที่สุดตอนนี้หายตัวไปแล้ว

คริสโตเฟอร์อยู่ในงาน แต่เดโกนาหายไป ชัดเจนว่าคดีต่างหุ้มระณะกำลังดำเนินอยู่แน่นอน ในเวลานี้เธอไปยืนคุยอยู่กับ

ญาติในมูมที่ลับตาคน แต่ยูจินไม่อาจทะเล่เหล่าเข้าไปหาได้
จึงได้แต่รอเวลาเท่านั้น

ไม่นาน เดโกนา ก็ปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งบริเวณระเบียง
ที่เชื่อมติดกับสวน แต่สิ่งที่สะดุดตายุจินที่สุดคือ ต่างหูข้างขวา
ของเธอหายไปแล้ว

ตามเนื้อหาในนิยาย จู่ๆ ญาติลำดับที่หกหรือชายผู้มี
ศักดิ์เป็นพี่ก็บุกเข้ามาชี้หน้าตำเธอว่าอย่าทำเป็นสนิทสนมกับ
คริสโตเฟอร์ แต่เดโกนาไม่ได้ไว้วางใจกลับ เพราะความสัมพันธ์
ระหว่างเธอกับญาติใช้ว่าจะดีแต่แรก หญิงสาวแค่นั้นหัวเราะ
แล้วหันหลังเดินหนีมาทั้งอย่างนั้น ทว่าตัวประกอบใจจดผู้
นั้น กลับเอื้อมมือมาคว้าศีรษะเพื่อรั้งเธอเอาไว้

บาดแผลที่เธอได้รับจากเหตุการณ์ในสนามม้าหายดีแล้ว
ก็จริง แต่จู่ๆ โดนเล่นงานจากข้างหลังแบบนี้เป็นใครก็เจ็บ

เดโกนาตื่นเอาตัวรอดอยู่สักพัก ก่อนจะได้ที่หันไปต่อ
เสยคางอีกฝ่ายสุดแรงจนตัวการแน่นิ่งไปในบัดดล อัศวินระดับ
สามอย่างเธอจึงเดินตัวเบา กลับเข้างานมาได้

ต่างหูของเดโกนาจึงหายไปตั้งแต่ตอนนั้น พอเจออีกทีก็กลายเป็นหลักฐานที่ไขมัดตัวเธอไปเสียแล้ว

ทว่าเขาไม่สามารถเดินเข้าไปหาตรงๆ ด้วยอาจถูกคนทั้งงานมองตาม

“มาตามครับ ข้ามีบางสิ่งอยากฝากบอกไวแคะนัต์เบลลาดอน ขอรบกวนมาตามจะได้ไหมครับ”

“ไวแคะนัต์เบลลาดอนรี”

“จอมเวทที่อยู่ตรงโน้นครับ พอดีเมื่อครู่ข้ามีโอกาศได้พูดคุยกับเธอ แต่เจอกันอีกทีต่างหูของเธอตันหายไปข้างหนึ่งพอดีข้าเกรงว่าจะเป็นการเสียมารยาทหากเดินเข้าไปบอกเธอเช่นนั้น จึงอยากขอรบกวนมาตาม”

ยูจินทำที่ว่าตนเป็นคนช่างสังเกต โชคดีที่มาตามลุดวินาไม่ได้ตั้งใจอะไรและเดินไปบอกเดโกนาให้ ทุกอย่างจึงจบลงภายในระยะเวลาแค่ไม่ถึงสิบวินาที

เดโกนาเดินกลับไปตามทางเดิมก่อนหน้าเพื่อตามหาต่างหูข้างขวาที่หายไป ยูจินที่ยืนมองตามหลังอยู่ถึงกับโผล่ออก รู้สึกว่าการใช้วิธีอ้อมค้อมเล็กน้อยแบบนี้ก็ดีไม่หยอก

มาตามลุดวินาเดินกลับมาอยู่ข้างๆ อีกครั้ง และเป็นเวลาเดียวกับตอนเพลงรอบที่สี่จบลงพอดี แยกทั้งหลายพร้อมใจกันชูแก้วแชมเปญ ยูจินก็เช่นกัน

เมื่อทุกคนพร้อม ประธานของงานจึงค่อยๆ ยันกายลุกขึ้นเพื่อกล่าวเปิดงานในคำคืนนี้

“ขำมีข่าวจะแจ้ง รับรองว่าทุกท่านต้องตกใจ ปีนี้ขำตั้งใจว่าจะเปิดปากกระจก ไซ่แล้ว ปากกระจกฟังไม่ผิด ขำมั่นใจว่าทุกท่านต้องชอบ”

เซอร์ไพเรสที่ทำให้คนทั้งโถงถึงกับโห่ร้องด้วยความดีใจ พระราชินีฮิรันเซยาจึงเอ่ยย้ำข้อความเดิมเป็นการย้ำเหย้าให้ทุกคนระเบิดเสียงหัวเราะ

ปากกระจกเป็นเขตล่าสัตว์ภายใต้การดูแลของหลวง ตั้งอยู่ทางเหนือของออสเตอร์ จุดที่องค์ราชินีใจดีเปิดให้คนเข้าไปล่าสัตว์ได้เป็นสถานที่ที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติแห่งสุดท้าย

ของจักรวรรดิ ทั้งยังเป็นที่อยู่ของสัตว์ในตำนานซึ่งไม่ใช่มาร แต่เป็นกวางสีฟ้า

เราจะเห็นชื่อกวางสีฟ้าได้ตามตำนานและนิทาน แม้เอ่ยว่าเป็นกวาง ทว่ากวางสีฟ้ามีความสามารถพิเศษในการทำตัวโปร่งแสงเพื่อบั่นหัวคนในระดับเก่งกาจ แม้แต่อัศวินฝึกหัดยังจับไม่ได้ไล่ไม่ทัน

อีกทั้งยังมีพลังกำลังเหลือร้าย สามารถล้มเสื่อพумаและเสื่อจกัวร์ซึ่งเป็นสัตว์ที่ได้ชื่อว่าเป็นสุดยอดนักล่าแห่งทวีปนูคาเบียได้สบายๆ ค่าตัวของมันจึงสูงทะลุฟ้า ส่วนที่มาของชื่อคือเขาเป็นสีฟ้า และเขาของมันมีความพิเศษ เพราะถือเป็นยาชูกำลังชั้นยอดของบุรุษเพศ

เขากวางสีฟ้าเป็นของชั้นเลิศที่พระราชาชมหอบ แต่คงเพราะความใช้การไม่ได้ของตน เขาจึงหันไปพึ่งพาหินอัลบาแทน

แม้จะกล่าวว่าเปิดให้ล่า แต่เชื่อว่าไร้กฎเกณฑ์ จักรวรรดิคินฮัลจะจำกัดจำนวนการล่าในแต่ละรอบอย่างชัดเจนเพื่อ

ป้องกันปัญหาการลักลอบล่า กิจกรรมเปิดป่าล่าสัตว์นี้จึงจะจัดขึ้นนานๆ ครั้ง

จำนวนที่ล่าเปิดให้ล่าได้คือทุกกลุ่มรวมกันไม่เกินสิบตัว ถึงกฎจะเข้มงวด แต่กิจกรรมนี้ก็ยังเป็นที่ยินยอม เพราะนักล่าสามารถนำของที่ล่าได้กลับบ้านไปโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ จึงทำให้มีบางรายที่จริงจังถึงขั้นตั้งกลุ่มหรือองค์กรเพื่อเข้าร่วมกิจกรรมนี้โดยเฉพาะ

“แกรนด์ดยุกอิวิลรอนกับดยุกนาเซอร์ลาร์ดที่ยืนอยู่ตรงนี้ก็เข้าร่วมกิจกรรมในปีนี้อย่างแน่นอนขอให้คุณคิดว่า กวางสีฟ้าได้หายไปแล้วสองตัว เพราะฉะนั้น เห็นที่ทุกท่านคงต้องสู้กันสุดใจ”

เจ้าของคำพูดหยอดมุกตลกตบท้าย เสียงหัวเราะจากทุกคนจึงดังสนั่นลั่นโถงอีกครั้ง ตรงข้ามกับยูจินที่รีบเหลือบตาไปมองอเล็กซิสและคริสโตเฟอร์ที่ยืนขนาบข้างราชินี

คนหนึ่งผมทอง คนหนึ่งผมดำ แค่นี้ผมก็ต่างกันสุดขั้ว ดังนั้นไม่ต้องถามถึงสีหน้า เพราะในขณะที่คริสโตเฟอร์ยิ้มแยมแถมใส อเล็กซิสนั้นก็กลับมีสีหน้าบึ้งตึง

คนที่บอกว่าจะอยู่ร่วมงานคืนนี้เป็นงานสุดท้ายแล้วจะขอตัวลาไปจากออสเตอร์แล้ว แต่ตอนนี้พระราชินีกลับบอกว่าเขาต้องเข้าร่วมการแข่งขันล่ากวาง แสดงว่าต้องมีเบื้องหลังอะไรแน่ๆ

อเล็กซิสในนิยายเข้าร่วมการแข่งขันด้วยจริง แต่เขาไม่ได้เข้าไปล่ากวางตามที่กล่าว

การเดินทางเริ่มเหมือนในนิยายมากขึ้นทุกที ทว่ารายละเอียดกลับต่างไปโดยสิ้นเชิง

ในนิยาย อเล็กซิสถูกพระราชารเรียกตัวมาพบ เขาถึงได้ยอมมาที่ออสเตอร์ แต่ประเด็นในตอนนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับบารอนเนตลุดนาร์ต ญาติที่ขยันเรียกร้องให้แดนเหนือแยกตัวไปเป็นเอกเทศ พระราชายกประเด็นดังกล่าวมาชู้ พร้อมใช้อินเฟอร์เซียนเป็นตัวล่อ หลอกให้อเล็กซิสหลงกล ซึ่งเขาก็ตกหลุมนั้นตามประสาคนปล่อยวางเรื่องอินเฟอร์เซียนไม่ได้ สุดท้ายก็ก้มหน้ายอมจำนน สาบานตนต่อหน้าพระราชารว่าจะจงรักภักดีและยอมทำทุกสิ่งตามคำบัญชา อเล็กซิสจึงกลายเป็นตัวร้ายในการแข่งขันล่ากวางเพราะคำสั่งของพระราชาร

แต่นั้นก็แค่อดีตที่ไม่น่าจดจำ และต่อจากนี้จะไม่ใช่ออย่างนั้นอีกต่อไปแล้ว

คดีคนคลังและमारปวนสนามม้าคราวก่อนว่าเป็นคดีใหญ่แล้ว แต่การแข่งขันล่ากวางที่กำลังจะเกิดขึ้นนี้ อเล็กซิสต้องช่วยคนได้อีกเยอะมากแน่นอน

ขอรับประกันว่า เขาจะต้องได้รับการสรรเสริญว่าเป็นฮีโร่อีกรอบแน่

และในขณะที่กำลังวางแผนอยู่ ก็มีจังหวะที่เขาได้สบตาอเล็กซิส ยูจินจึงยิ้มให้อีกฝ่ายที่กำลังทำหน้าที่ปั้นแป้งทันที

“ขอให้ทุกท่านมีความสุขกับงานเลี้ยงคืนนี้”

พระราชินีอีรันเซยานำทุกคนดื่มไชโย ทุกคนในงานจึงพร้อมใจกันชูแก้วแชมเปญ และร้องไชโยไปตามกัน ยูจินอยากดื่มสุรามานานแต่ต้องใจแข็งไม่ดื่มมาตลอดจึงยกดื่มรวดเดียวหมดแก้ว

ฉลองคำคืนอันแสนวิเศษด้วยแชมเปญรสเลิศ

วิเศษอะไรล่ะ

ยูจินสบถในใจ พร้อมกวาดตามองโดยรอบ ชีวิตคนเรา
เอาแน่เอานอนไม่ได้จริงๆ ใครจะไปนึกแล้วว่าจู่ๆ จะเจอเรื่อง
แบบนี้

“ไม่เป็นไรใช่ไหมยูจิน”

อเล็กซิสเคลื่อนตัวมาตามประกบ ดวงตาคมก็มองไปทั่ว
บริเวณ แน่หนอนว่าในมือของเขามีดาบที่ซักไว้เพื่อป้องกันตัว
ดิบดี ท่าทางจะกังวลมากที่จู่ๆ ต้องปรับเปลี่ยนแผนเช่นนี้

“ครับ ไม่เป็นไรครับ” ยูจินสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อน
ตอบ เพราะตอนนี้เขาแค่ตกใจ ไม่ได้เครียดหรือสับสนใดๆ
ทั้งสิ้น

หลังจบงานเลี้ยง พวกเขาทั้งคู่ก็เดินทางกลับบ้านพัก
ตามปกติ ยูจินดื่มแชมเปญไปหลายแก้ว อารมณ์จึงดีสุดๆ
พร้อมเข้านอน แต่พอก้าวขาลงจากรถม้า กลับเจอขำรับใช้ในวัง
นายหนึ่งมายืนรออยู่หน้าบ้านพร้อมถือกล่องหนึ่งใบรองฐาน
ด้วยหมอนกำมะหยี่ โดยกล่าวว่าพระราชินีได้ประทานสิ่งนี้มา
ให้เป็นของขวัญกับอเล็กซิสล่วงหน้า

พวกเขาตัดสินใจให้เปิดกล่องทันที โดยเข้ารับใช้
ที่ค่อนข้างจะมีอายุผู้ถือมาเปิดให้ ของที่อยู่ข้างในเป็นปากกา
ขนนก ตกแต่งด้วยพลอยและงาช้าง

ทว่ารายละเอียดที่เกิดขึ้นยูจินรู้สึกคุ้น ๆ เหมือนจะเคย
เห็นที่ไหนมาก่อน เหมือนน่าจะเคยอ่านฉากนี้ผ่านตามาก่อน

และประเด็นไม่ได้อยู่ที่ปากกาขนนก แต่อยู่ที่กล่องใบนั้น
ต่างหาก

ยูจินตั้งใจเตรียมไม่ให้อเล็กซิสขอบคุณเพื่อรับกล่อง
ใบนั้นมาถือไว้เสียเอง แต่ไม่ทัน เขาเข้าไปเพียงก้าวเดียวและ
พลาดทำไปสัมผัสโดนกล่องนั้นด้วยเช่นกัน

เพียงเท่านั้นก็โดน ‘ย้ายที่อยู่’ มาแล้ว

ตอนนี้พวกเขามาอยู่กลางห้องที่แน่นขนัดไปด้วยตำรา
ไม่ใช่หน้าบ้านพักอันสว่างไสวอย่างที่ควรเป็น

ห้องสี่เหลี่ยม ไร้หน้าต่าง ขนาดกว้างใกล้เคียงกับโรงยิม
ตามโรงเรียนมัธยมปลาย ชั้นหนังสือไม่มีมะฮอกกานีเรียงอยู่
ทุกมุมของห้อง โดยที่ทุกตู้ทุกชั้นจะมีหนังสือหน้าปกบุทองวาง

เรียงอัดแน่น หากเงยหน้าขึ้นจะพบกับภาพจิตรกรรมบนเพดาน
ประดับด้วยโคมไฟระย้าคริสตัลสุดตระการตา ก้มหน้าจะเห็น
กระเบื้องหินอ่อนลายน้ำสีอำพันเด่นสะดุดตา

โดยรวมห้องนี้เหมือนเป็นห้องสมุดหรรษาขนาดใหญ่
ทว่าหากมองให้ดีจะรู้สึกว่ามันจะเป็นห้องที่สร้างขึ้นจาก
เวทมนตร์มากกว่า เพราะห้องนี้ดูมีพิรุณไปเสียทุกส่วน ไม่มี
ความเป็นธรรมชาติใดๆ

ยูจินรู้ว่าที่นี่คือ 'ตันเจียนลวงตา' ที่จอมเวทผู้ลุ่มหลงใน
วิชาเสกขึ้น

ตันเจียนส่วนใหญ่มักเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เหมือน
อย่างมารที่มักถือกำเนิดขึ้นหากบริเวณนั้นมีแร่มนตราอุดม-
สมบูรณ์

ทั้งนี้ก็มีบ้างบางครั้งหรืออาจจะน้อยครั้งมากที่ตันเจียน
ถูกเสกขึ้นมาโดยจอมเวทหลงใหลในวิชา โดยตันเจียนส่วนใหญ่
ที่ถูกเสกขึ้นมักซ่อนอยู่ตามหลืบที่สุดแสนลึกลับซับซ้อน ส่วน
สิ่งของที่เป็นประตูสู่ตันเจียนนับว่าเป็นส่วนน้อย อย่างเช่นกล่อง
ไม้ที่ขำรับใช้คนนั้นถือมา

เท่ากับว่า กล่องไม้ นั้นเป็นของวิเศษที่ทำหน้าที่เป็น
ประตูปาพวกเขามาสู่ต้นเจียนลวงตาแห่งนี้เอง

ต้นเจียนลวงตาที่มีบรรยากาศเป็นห้องสมุดแห่งนี้มีอยู่ใน
นิยาย แต่จะปรากฏตอนเกือบท้ายเรื่อง และนี่เป็นกับดัก
ที่เคาน์ตรีโตเสกขึ้นเพื่อจะทำจذبอเล็กซิสและคริสโตเฟอร์
โดยเฉพาะ

โครงสร้างของต้นเจียนลวงตาซับซ้อนพอสมควร ถึงชื่อ
จะบอกวาลวงตา แต่หากมีใครตายอยู่ในนี้ก็หน้าตายจริง
ต่างจากต้นเจียนทั่วไป และจะไม่มีวันหาศพพบ

ต้นเจียนนี้มีอยู่จริงในนิยาย โดยในนิยายบอกวาก่อน
อเล็กซิสจะถูกผลักให้มาติดกับนี้ เขาถูกเคาน์ตรีโตบีบ ‘จงฆ่า
คริสโตเฟอร์ทิ้งเสีย’

หากอ้างอิงกับเส้นเวลาในปัจจุบัน อเล็กซิสกับเคาน์ตรีโต
จะยังไม่มีการสัมพันธ์ระหว่างกันจริงๆ จังๆ แต่การที่ต้นเจียน
ลวงตาปรากฏขึ้นมาตอนนี้ คงไม่ต้องเดาว่าเป็นเพราะเคาน์
ตรีโตมีแผนอยู่จริง

แต่จู่ๆ เส้นเวลาสลับมั่วซั่วแบบนี้ได้ยังไง

ยูจินอยากโวยวายแต่ต้องอดกลั้นไว้ เขาเองก็นึกไม่ถึงจริงๆ ว่าต้นเจ็ยนจะปรากฏมาตอนนี้ สงสัยคดีต่างหุมนระที่งานเลี้ยงฉลองของพระราชินีจะไม่เป็นไปตามที่กำหนดเอาไว้ เรื่องราวจึงผกผันมาเป็นแบบนี้

“สิ่งเปลี่ยนที่อยู๋ในชั่วพริบตา ไม่ใช่คาถาที่ใครจะร้ายกันได้ง่าย ๆ”

ต้องเป็นจอมเวทชั้นเจ็ดขึ้นไปเท่านั้นคาถานี้จึงจะใช้ได้จริง และหากจะกำหนดให้มีคนมาเจอกันได้ ก็ต้องเป็นจอมเวทชั้นแปดขึ้นไปโดยที่ตัวเองไม่ได้ต้องตะลุยกต้นเจ็ยน เพียงนั่งมองสถานการณ์เฉย ๆ ก็พอ

ในจักรวรรดิคินฮัลมีจอมเวทชั้นเจ็ดอยู่เพียงสามคน แต่ชั้นแปดนั้น...ไม่มี

“หรือของวิเศษนั้นจะเป็นตัวพาเรามาที่นี่”

อเล็กซิสเดาถูก แต่ยูจินไม่อาจบอกไปตรง ๆ ว่าที่นี่คือต้นเจ็ยนลวงตา เขาจึงใช้วิธีบอกไปด้วยการชี้ให้เห็นถึงพิรุณแทน

“แปลกจังเลยนะครับ ไม่เห็นมีหน้าต่างเลยสักบาน”

“ต้องสืบให้ได้ก่อนว่าที่นี่คือที่ไหน อย่างไรก็ตาม ใ้ก็อย่าอยู่ห่าง
ข้าล่ะ” พุดจบก็เขยิบเข้ามาอยู่ใกล้ๆ

ห้องนี้ไม่มีหน้าต่าง มีแต่ประตูไม้บานยักษ์ครอบมุมหนึ่ง
ของห้อง อเล็กซิสเห็นแบบนี้จึงรีบพุ่งเข้าไปออกแรงบิดลูกบิด
ประตูทันใด แต่สุดท้ายก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ถอยไปก่อน”

ยูจินถอยตามคำพูดอีกฝ่าย เพื่อเปิดทางให้อเล็กซิสใช้
อินเฟอร์เซียนฟันประตู แต่นอกจากเสียงแล้ว ประตูกลับไม่มี
กระทั่งรอยขีดข่วน อเล็กซิสฟันซ้ำอีกครั้ง แต่ผลที่ออกมา
ก็เหมือนเดิม

ทั้งที่ในโลกนี้น่าจะไม่มีวัตถุใดที่ทนต่อแรงโจมตีจาก
อศวินระดับเจ็ดได้ อเล็กซิสก็น่าจะรู้จึงขมวดคิ้วชัดเจนแบบนั้น

“ฝีมือไม่ใช่เล่นๆ”

ไม่ใช่ নয়ไม่เก่งโวย แต่เพราะที่นี่มันคือดินเจี้ยนลงตา
ต่างหากเล่า ยูจินอยากตะโกนบอกแบบนี้ใจแทบขาด แต่เขา
ทำอะไรไม่ได้มากนอกจากต้องอดทน ด้วยอีกสักพักประตูจะ

เปิดหากอเล็กซิสและคริสโตเฟอร์เข้ามาอยู่ในด้นเจียนเดียวกัน แต่ปัญหาคือในนิยายทั้งคู่จะหลุดเข้ามาพร้อมกัน แล้วทำไมตอนนี้ก็ฝงถึงยังไม่มา

ด้นเจียนลวงตากำหนดให้ต้องมีอศวินอย่างน้อยสองคน อยู่ข้างใน และทั้งสองคนก็ต้องสู้กันเพื่อเอาชีวิตรอด

หากตัวการของด้นเจียนคือเคาน์ตรีโตจริง ๆ ชื่อของอเล็กซิสกับคริสโตเฟอร์คงไม่มีทางหลุดไป เพราะแค่กำจัดหนึ่งในสองคนนี้ไปได้สักคน ฝงนั้นก็เหมือนกับกุมขัยชนะแล้ว

“ยูจิน เจ้าถอยออกไปอีก รอบนี้เสียงน่าจะดังกว่า...”

อเล็กซิสยังไม่ทันพูดจบ เพื่อนใหม่อีกคนก็ปรากฏกายขึ้นกลางห้อง ทว่ายูจินยังไม่ทันเห็นว่าเป็นใคร แกรนด์ดยุกก็ใจร้อนตั้งท่าจะตวัดดาบใส่ สุดท้ายอเล็กซิสก็ใช้อินเฟอร์เซียนจี้ต้นคอของคนมาใหม่จริง ๆ โดยแทบไม่มีเวลาให้ฝ่ายนั้นได้พักหายใจเลย

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก ยูจินจึงปล่อยเลยตามเลย ส่วนเพื่อนใหม่นั้นมีเรือนผมสีทอง สวมเครื่องแบบสีแดง...

“ผีมือท่านใช่ไหม”

“แกรนด์ดยุกอิวิลรอน?”

“ข้าถามว่าผีมือท่านใช่ไหม”

“ข้าไม่รู้ว่าท่านกำลังพูดถึงอะไร แต่ข้าไม่ได้ทำอะไร
ทั้งนั้น”

แม้เพื่อนใหม่จะอธิบายแล้ว ทว่าอเล็กซิสกลับไม่ยอม
เก็บดาบกลับง่าย ๆ

“แล้วมาที่นี่ได้อย่างไร”

“พระราชินีประทานของขวัญให้ข้า... ข้าก็เลยเปิดกล่องดู
อา ที่แท้ก็คาถาส่งเปลี่ยนที่อยู่ในชั่วพริบตาตัวเอง”

สองคนนี้ขยับเตาไปเรื่อยเปื่อย ทำยูจินลำบากใจสุดๆ
จนอยากตะโกนบอกให้จบ ๆ ไปเสียทีว่า ‘ที่นี่คือดินเจี้ยนลงตา
ครับทุกท่าน’

ยูจินอีต้อจจนอยากเอ่ยไปให้ทุกคน แต่พอเขาพยายาม
เปล่งเสียงกลับไม่สำเร็จ เหมือนเบื่อบนจะไม่ต้องการให้เขา
เปิดเผยเนื้อเรื่อง ทำให้ตอนนี้เขากลายเป็น ‘ใบ้’ ชั่วคราว

ในที่สุดอเล็กซิสก็ยอมลดดาบที่พาดคอคริสโตเฟอร์อยู่ลง
แต่ยังไม่ยอมเก็บเข้าฝักดาบให้เรียบร้อย

“ไว้ออกไปจากที่นี่ให้ไต่ก่อน แล้วค่อยมาคุยกันอีกทีนะ
ครบดยุกนาเซอร์ลาร์ด”

“ครับ ตกลงตามนั้น”

หลังบทสนทนาอันแสนสั้นจบลง ประตู่ที่ถูกปิดตายอยู่
ก็ค่อยๆ แก้มออกอย่างเงิบเงียบ แต่ยังไม่ทันจะปรายตามอง
แกรนด์ดยุกก็พรวดพรวดขึ้นมายืนขวางหน้า

ยูจินไม่สนใจและยื่นหน้าออกไปมองอีกฟากของประตู
โดยไร้ซึ่งความกลัวใดๆ เพราะเขารู้ข้อมูลเกี่ยวกับต้นเจียน
ดวงตาแห่งนี้เกือบหมดแล้ว

อย่างอีกฟากจะเป็นห้องที่มีตู้หนังสือแน่นขนัด มีตำรา
ความรู้อัดอยู่ทุกกระเบียดนิ้วตรงตามที่นิยายบอกเป๊ะ ส่วนมุม

ตรงข้ามของตู้หนังสือจะมีประตูอยู่หนึ่งบานเหมือนกับห้อง
ที่เหยียบย่ำยืนอยู่ตอนนี้ทุกกระเบียดนิ้ว

“ที่นี่แปลกดีนะครับ ไม่มีหน้าต่าง มีแต่ประตูตรงนั้นเป็น
ทางผ่านอยู่ทางเดียว”

คริสโตเฟอร์เอ่ยขึ้นก่อน และตอนนี้เขาก็ชักดาบออกมา
ถือรอไว้ในมือแล้วเรียบร้อย ด้วยความที่เจ้าตัวเจอดีมาตั้งแต่
เด็ก ๆ จึงทำให้ต้องห้อยดาบไว้ที่เอวเพื่อป้องกันตัวตลอดเวลา
ไม่ว่าจะข้ามน้ำข้ามทะเลไปไกลแค่ไหนก็ห้ามขาด

แต่คำพูดนั้นทำอะไรยูจินไม่ได้ ในเมื่อเขาเคยอ่านนิยาย
รู้ล่วงหน้ามาก่อนแล้ว แต่กับอเล็กซิสนั้น...

“ปากบอกแปลก แต่ชักดาบออกมาแล้ว นี่หมายความว่า
อย่างไรเล่าดยุกนาเซอร์ลาร์ด”

“ฮ่า ๆ ๆ คิดเสียว่าเป็นการเตรียมความพร้อม อย่างไรซ้ำ
จะนำทัพให้ เพราะดูแล้วที่นี้น่าจะไม่มีการออกอื่นอีก” พูดจบ
ก็ค่อย ๆ ก้าวขึ้นหน้า คล้ายจะเป็นคนนำให้ ทว่า...

“ชะ... ช้าก่อนครับ”

ยูจีนไม่อาจปล่อยให้พวกเขาทำตามใจได้จริงๆ จิงรั้ง คริสโตเฟอร์ไว้ด้วยประโยคนั้นก่อน ทั้งสองหนุ่มหันกลับมาจ้อง เหมือนกอดันกันทันที เขาเร่งอธิบาย

“ข้าว่าพวกเราช่วยกันคิดก่อนดีกว่าครับว่าที่นี่คือที่ไหนกันแน่ ข้าจับพิรุฑได้หลายจุดทีเดียว เอ่อ ข้ายังไม่ได้แนะนำตัว สวัสดิ์ครับดยุกนาเซอร์ลาร์ด ข้าชื่อยูจีน เป็นคนของท่าน แกรนด์ดยุกอิวิลรอน ขอแนะนำตัวเท่านี้ครับ ข้าอยากพูดถึงพิรุฑที่จับได้ต่อ คือที่พวกเราหลุดเข้ามาอยู่ที่นี้ได้ หนึ่งใน อาจเป็นเพราะเวทมนตร์ของจอมเวท แต่ก็ยากเพราะจักรวรรดินี้ไม่มีจอมเวทขั้นแปดที่ร้ายมนตร์เช่นนั้นได้ สอง อาจเพราะของวิเศษที่จอมเวทระดับชั้นสูงสร้างไว้ ข้อนี้มีความเป็นไปได้สูงมาก เพราะเราได้รับของขวัญจากพระราชินีเหมือนกัน แต่ที่นี่มันไม่แปลกไปหน่อยหรือ ในห้องไม่มีหน้าต่างเลยสักบาน มีแต่โคมไฟระย้าห้อยอยู่ตั้งหลายช่อ แต่เงาที่ตกกระทบดินตกอยู่แค่ใต้เท้าตำแหน่งเดียว”

“ก็แปลกจริง แล้วเจ้าคิดว่าที่นี่มันคือที่ไหนล่ะ” อเล็กซิสเอ่ยรับ ในขณะที่คริสโตเฟอร์ดูคล้ายจะตามไม่ทัน เพราะยูจีนพูดค่อนข้างเร็ว

“ข้าคิดว่าที่นี่อาจเป็นต้นเจียนหลงตา โดยมีกล่องไม้เป็น
ประตูทางผ่านครับ”

ยูจินกล่าวเปิดด้วยการอ้างเหตุผลต่างๆ ก่อนปิดจบด้วย
การแสร้งคาดเดา ใช้คำว่าต้นเจียนหลงตาเป็นคำสำคัญ ผลลัพธ์
คือเขาพูดได้อย่างลื่นไหลไม่ติดขัด เบื้องบนอาจมองว่านี่เป็น
การพูดข้อสันนิษฐานจึงยอมให้พูด และโชคดีที่เหมือนอีกสอง
คนจะเห็นด้วยว่าเป็นต้นเจียนหลงตา

“หากเป็นต้นเจียนหลงตาจริงก็แค่ทำลายให้สิ้นซาก
อย่างไรพวกเราต้องรีบออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด ส่วนเจ้าก็รอ...
อยู่ตรงนี้ไปก่อน...ไม่ เจ้าต้องไปด้วยกัน เพราะพวกเราไม่รู้ว่
โครงสร้างมันเป็นอย่างไร เช่นนั้นเจ้าสวมสิ่งนี้ไว้ยูจิน มันคือ
แหวนคุ้มภัย”

พูดจบอเล็กซิสก็ถอดแหวนที่สวมอยู่และจัดการใส่ให้
ยูจินเสร็จสรรพ แต่ด้วยขนาดนิ้วที่ต่างกัน แม้จะใส่นิ้วโป้งก็ยัง
หลวม ยูจินจึงย้ายมาใส่ที่นิ้วกลางแล้วกำมือเอาไว้แน่นๆ แทน

“ซ้าก่อน ซ้าเองก็มี แต่ของซ้าต้องถอดเสื้อผ้า ทุกท่าน
อย่าตื่นตระหนก”

จากนั้นคริสโตเฟอร์ก็ถอดเครื่องแบบและเสื้อเชิ้ตของตน ออก เผยให้เห็นถึงเกราะโซ่ถักสีเงินที่เปล่งประกายอยู่ชั้นในสุด โดยเกราะตัวนี้ไม่มีแขนเสื้อ ลักษณะเหมือนเสื้อกั๊ก เขาถอดมัน และส่งให้ยูจีน

“เกราะตัวนี้ทำขึ้นจากโอริคัลคัม ทั้งยังมีแร่ฟ้าประทาน ผืนนี้อยู่ภายใน มันใจในประสิทธิภาพได้ครับ”

พระเจ้า นี่เกราะโซ่ถักจากโอริคัลคัมเลยหรือ ยูจีนอุทาน ในใจ พร้อมจ้องมองเจ้าของเสื้อเกราะด้วยสายตาเหลือเชื่อ

เนื้อแท้ของโอริคัลคัมและบราเซียมคือแร่ และทั้งสอง ก็จัดว่าเป็นโลหะฟ้าประทานทั้งคู่ แม้ประสิทธิภาพของบราเซียม จะห่างจากโอริคัลคัมอยู่หลายขุม แต่อาวุธหรือเครื่องป้องกันตัว ที่ผลิตขึ้นจากโอริคัลคัม ก็เชื่อว่าหาได้ง่ายๆ ตามท้องตลาด

เกราะตัวนี้เป็นสิ่งที่เดโกนาทำขึ้นเพื่อจะซื้อใจและดึง คริสโตเฟอร์ให้มาเป็นพวกเดียวกับตน ซึ่งเกราะตัวนี้ ก็เปรียบเสมือนชีวิตและลมหายใจของคริสโตเฟอร์ เพราะใน นิยายเคยบรรยายไว้ว่า เกราะตัวนี้ช่วยให้คริสโตเฟอร์รอดตาย

หลายครั้ง ขอแค่มีเกราะตัวนี้ ต่อให้คู่ต่อสู้จะเป็นถึงอัศวินระดับ
เจ็ด อัศวินระดับหกอย่างเขาก็ยังสู้ได้สบายมาก

และอเล็กซิสเองก็ดูจะสนใจในเกราะตัวนี้ด้วยไม่น้อย

“รู้จักกับช่างที่สามารถทำเกราะจากโอริคัลคัมได้อย่างนั้น
หรือครับ”

“ข้าไม่รู้จักหรือครับ พอดีได้มาเป็นของขวัญจาก
เตโกนา...อะ...อะแฮ่ม จากไวเคานต์เบลลาดอนอีกทีนี่นะ”

เจ้าของเสื้อเกราะอธิบายไม่เต็มเสียง เพราะการที่จะเอา
เหล็กวงมาร้อยเรียงจนได้เสื้อเกราะสักตัวไม่ใช่เรื่องที่ใครจะทำ
ได้ง่ายๆ เหมือนร้อยด้าย

แน่นอนว่าในฐานะคนอ่านนิยายมาก่อน ยูจินรู้อยู่แล้วว่า
ใครเป็นช่างและทำได้อย่างไร แต่ต้องแกล้งทำเป็นไม่รู้ต่อไป
เขารับรับเกราะโอริคัลคัมไว้และเอ่ยกับคริสโตเฟอร์

“เป็นของล้ำค่ามากเลยนะครับ ข้าเกรงใจจะรับไว้
เหลือเกิน แต่อย่างไรก็จะดูแลสุดความสามารถครับ”

ยูจินรับมาโดยไม่กังวลสักนิดเพราะรู้จักโครงสร้างและระดับความยากของต้นเจียนแห่งนี้ กอปรกับเขาเชื่อในฝีมืออเล็กซิสและคริสโตเฟอร์มาก ๆ ทว่าการมีเกราะก็ทำให้มั่นใจกว่า คนเราเกิดมามีชีวิตเดียว อย่างไรก็ตามยูจินก็อยากปกป้องลมหายใจของตัวเองจากมารอยู่แล้ว ยิ่งทักษะในการต่อสู้เข้าขั้นติดลบ ขึ้นถูกมารโจมตีจากรยะไกล รับรองเขาได้ตายอยู่ที่นั่นแน่ๆ

เกราะตัวนี้ทำขึ้นตามขนาดตัวของคริสโตเฟอร์ มันจึงดูใหญ่มาก ๆ แต่น้ำหนักของมันเบาหวิว ยูจินจึงสวมทับเสื่อสุทของตัวเองไปทั้งอย่างนั้น เพราะอย่างไรก็ปรับขนาดไม่ได้

“ต่อให้ท่านจะถูกอศวินระดับเจ็ดจู่โจม เกราะตัวนี้ก็จะช่วยป้องกันให้ท่านปลอดภัยครับ”

“เช่นนี้ก็ยังไม่ต่างไปจากของขวัญจากฟ้าเลย อย่างไรก็ตามออกไปได้ ข้าจะรีบคืนให้โดยเร็วเลยครับ”

อันที่จริงถ้าอเล็กซิสมีเกราะโอริคัลคุมบ้างสักตัวก็น่าจะดี แต่ประเด็นคือ ถึงยูจินจะรู้ว่าช่างทำเกราะซ่อนตัวอยู่ที่ไหน แต่